

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: a) E. J., b) O. R., c) V. R., všichni zastoupeni JUDr. Vojtěchem Korandou, advokátem se sídlem Krále Jiřího 1346/15, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. února 2008, č. j. 57 Ca 101/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. února 2008, č. j. 57 Ca 101/2007 - 42, byla zamítnuta žaloba podaná žalobci (dále jen „stěžovatelé“), kterou se domáhali zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni (dále jen „inspektorát“) ze dne 7. 9. 2007, č. j. ZKI-O-60/390/2007, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, katastrální pracoviště Karlovy Vary (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 1. 8. 2007, sp. zn. V-4333/2007-403 o zastavení řízení o povolení vkladu vlastnického práva. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že napadené správní rozhodnutí bylo výsledkem řízení ve věcech vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí a katastrální úřad, potažmo inspektorát, v dané věci nezamítl návrh na vklad, ale řízení usnesením zastavil na základě společného zpětvzetí návrhu na vklad. Žaloba nemůže být úspěšná, neboť skutkový závěr (všichni stěžovatelé vzali žalobu zpět) není zpochybňován a právní závěr – zastavení řízení –

koresponduje naplnění hypotézy § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na tomto závěru nemohou nic změnit námitky stěžovatelů, že k jednání nebyl přizván jejich zástupce, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu a že neobdržel písemné vyhotovení usnesení o zastavení řízení, atd. Z předloženého správního spisu vyplývá, že stěžovatelé udělili plnou moc advokátovi, ale omezili ji pouze na podání návrhu na vklad do katastru nemovitostí. Učiněním tohoto úkonu plná moc zanikla, a pokud proto správní orgány po podání návrhu jednaly přímo se stěžovateli, nepochybily.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelé uvedli, že ji podávají prozatímně v blanketní podobě s tím, že ji odůvodní až poté, co jim bude umožněno nahlédnout do spisu, a to v přiměřené lhůtě soudem k tomu stanovené. To proto, že ústní jednání u krajského soudu proběhlo bez jejich osobní účasti a nikdy k takovému postupu nedali souhlas ani k tomu nebyli krajským soudem vyzváni. Fikce obeslání krajským soudem se jim jeví jako účelová. Na výzvu soudu kasační stížnost doplnili v tom směru, že právní zástupce byl také žadatelem – podával návrh na správní orgány a usnesení neobdržel vůbec. Nedal souhlas se zpětvzetím návrhu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé sice v kasační stížnosti uvedli, že se jedná o blanketní podání, ale přitom v ní uplatnili námitku, že krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání přesto, že k takovému postupu nedali souhlas. Tuto námitku podřadil Nejvyšší správní soud pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze spisu krajského soudu vyplynulo, že po podání žaloby stěžovateli, kteří byli zastoupeni advokátem JUDr. Vojtěchem Korandou, zaslal krajský soud zástupci stěžovatelů přípis, který mu byl doručen dne 11. 1. 2008 do vlastních rukou, v němž poučil stěžovatele, že může rozhodnout o věci samé bez jednání mimo jiné tehdy, jestliže to účastníci řízení shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Proto účastníky vyzval, aby do dvou týdnů od doručení výzvy sdělili písemně k uvedené spisové značce, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání a současně je výslovně poučil, že nevyjádří-li do dvou týdnů od doručení této výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, má se za to, že byl souhlas s tímto postupem v souladu s § 51 s. ř. s. udělen. Na tuto výzvu reagoval ve lhůtě pouze inspektorát jako žalovaný, zatímco zástupce stěžovatelů zůstal nečinný, a to i po uvedené lhůtě do rozhodnutí krajského soudu dne 22. 2. 2008. Dne 25. 2. 2008 bylo písemné vyhotovení rozsudku zasláno zástupci účastníků řízení, který jej převzal dne 27. 2. 2008.

Podle ustanovení § 51 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj

nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.

K citovanému ustanovení podával výklad Nejvyšší správní soud již mnohokrát. Ustálená judikatura týkající se tohoto ustanovení zdůraznila dispoziční princip ovládající soudní řízení správní. Např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, (č. 641/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Pokud soud řádně doručil účastníku řízení výzvu k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl ve věci bez jednání (§ 51 s. ř. s.), a účastník řízení ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas, má se za to, že s takovým postupem souhlasí. Napadá-li za této situace účastník řízení rozhodnutí soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž vadu řízení spatřuje v tom, že mu byla odepřena možnost jednat před soudem, zamítne Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).“ V rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, (č. 975/2006 Sb. NSS) pak upřesnil, že „pokud marně uplyne dvoutýdenní zákonná lhůta podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neznamená to, že by účastník řízení pozbyl práva požadovat nařízení jednání k projednání věci. Pokud svůj nesouhlas s takovým postupem účastník řízení soudu sdělí do doby, než je o žalobě rozhodnuto, je nutné vycházet z toho, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí.“

V dané věci stěžovatelé žádným způsobem nevyjádřili až do vyhlášení rozsudku nesouhlas s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání. Krajský soud tedy postupoval plně v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť neexistoval zákonný důvod, který by mu bránil rozhodnout ve věci bez nařízení ústního jednání. Stížní námitka týkající se procesního postupu krajského soudu, je proto nedůvodná.

V další námitce obsažené v doplnění kasační stížnosti poukázali stěžovatelé, bez konkrétní argumentace, na to, že právní zástupce JUDr. V. Koranda byl také žadatelem - podával návrh správním orgánům a usnesení o zastavení řízení vůbec neobdržel. Tuto stížní námitku podřadil Nejvyšší správní soud pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 15. 6. 2007 uzavřela stěžovatelka a) jako prodávající se stěžovateli b) a c) jako kupující kupní smlouvu o prodeji řadové garáže na pozemku p. č. 905/68 v k. ú. Drahovice, ve které v čl. VII smluvní strany zmocnili k podání návrhu na vklad vlastnického práva advokáta JUDr. Vojtěcha Korandu. Tento advokát také dne 25. 6. 2007 návrh na vklad vlastnického práva podal. Přípisem ze dne 24. 7. 2007 sdělil katastrální úřad stěžovatelům a) a b), že návrh na vklad vlastnického práva nelze povolit a z jakých důvodů s tím, že do 15 dnů se mohou vyjádřit. Podáním ze dne 31. 7. 2007 vzali všichni stěžovatelé návrh na povolení vkladu zpět, a proto katastrální úřad usnesením ze dne 1. 8. 2007 řízení zastavil.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jsou účastníky řízení o povolení vkladu účastníci toho právního úkonu, na jehož podkladě má být zapsáno právo do katastru. V dané věci byli účastníky právního úkonu (kupní smlouva) stěžovatelé, a proto také byli účastníky správního řízení. Za tohoto skutkového

stavu nemohl být advokát JUDr. Vojtěch Koranda v žádném případě účastníkem správního řízení. Protože byl stěžovateli zmocněn pouze pro konkrétní úkon, tj. k podání návrhu na vklad, nebyli stěžovatelé ve správním řízení zastoupeni a správní orgán tak neměl žádný důvod jednat po podání návrhu s JUDr. Vojtěchem Korandou. Námitka stěžovatelů, že JUDr. Koranda byl také žadatelem je tedy neopodstatněná.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žalovanému Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu